

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.720 van 7 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 5 februari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 25 november 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 november 2005.
- 1.2. Op 16 maart 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 21 maart 2006. Hij werd gehoord op 18 april 2006.

- 1.3. Op 19 april 2006 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 22 mei 2006.
- 1.4. Op 25 juli 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 26 juli 2006 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U verklaart geboren te zijn in Ethiopië. Uw moeder was van Ethiopische origine, uw vader was Yemeniet. Midden jaren 70 werd een Ethiopisch vliegtuig gebombardeerd en deden er geruchten de ronde dat Arabieren hiervoor verantwoordelijk waren. Hierdoor moesten uw ouders het land verlaten. U keerde samen met uw vader naar Yemen terug en begon in 1983 als zelfstandige te werken. U deed herstellingswerken aan elektronische apparaten. Gezien u niet over een geldige Yeminitische identiteitskaart beschikte en deze ook niet kon verkrijgen daar u niet bij machte was de Yeminitische origine van uw vader te bewijzen, verkreeg u door het betalen van smeergeld de nodige autorisaties. U huwde in 1988 met Jamilla Mohammad Taki (O.V. 5.845.709). Ook zij was geboren in Ethiopië en van Ethiopisch/Yeminitische origine. Na jullie huwelijk woonden jullie in de wijk Nukum in Sanaa. Jullie werden er geregeld het slachtoffer van discriminatie en racisme. Op 21 mei 2000 werd u tesamen met uw echtgenote, nadat jullie in je wagen een bevriend koppel hadden weggebracht, aangehouden bij een politiecontrole. Uw vrouw werd ervan beschuldigd een prostituée te zijn en men geloofde jullie niet toen jullie verklaarden gehuwd te zijn. Jullie werden naar het politiebureau gebracht en vandaar uit overgebracht naar de centrale gevangenis, u in de mannenafdeling, uw vrouw in de vrouwenafdeling. Na ongeveer anderhalve maand slaagde uw zuster, (Z.), erin jullie door middel van omkoping vrij te krijgen. Details hieromtrent weet u niet. Op 28 september 2001 vielen zeven militairen uw huis binnen. U hoorde uw echtgenote schreeuwen en toen u ging kijken werd u vastgehouden. Toen uw echtgenote en zuster u ter hulp wilden snellen werd uw echtgenote mishandeld en verloor het bewustzijn. Hierna moest uw echtgenote gedurende een aantal maanden in het ziekenhuis worden opgenomen. Uw huis werd doorzocht, documenten werden meegenomen en u werd, zonder dat hiervoor een reden werd opgegeven, meegevoerd naar de militaire post nabij de moskee Qubra al-Khadra. U werd er opgesloten in een cel. Tijdens de eerste week werd u niet lastiggevalven, vanaf de tweede week werd u geregeld naar een kamer gebracht waar u werd ondervraagd en mishandeld. Men beschuldigde u ervan tractaten van de Socialistische Partij (SP) te hebben gekopieerd en men vroeg u of u gehandeld had op aandringen van Jarala Omar (lid van de SP), Haytham Qasim (minister van verdediging) en Abdul Aziz Saqaf (voormalig chef-redacteur van de 'Yemen Times'). Ondanks het feit dat u dit telkenmale ontkende werd hiermee geen genoegen genomen. Ten gevolge van de mishandelingen moest u na een drietal maanden geopereerd worden en werd u twee weken in het militaire ziekenhuis opgenomen, waarna u naar de gevangenis werd teruggebracht en de ondervragingen en mishandelingen herbegonnen. Deze situatie bleef duren tot op 5 augustus 2005, toen moest u nogmaals opgenomen worden in het militaire ziekenhuis en worden geopereerd. Op 11 augustus slaagde u erin rond het middaguur uit het venster van uw ziekenhuiskamer, gelegen op het gelijkvloers, te springen en in uw ziekenhuiskleding langs de poort te passeren, een taxi te nemen en naar uw huis te rijden. U wisselde vlug van kleding en ging met de taxi naar uw vriend, (M. N.), waar u een drietal maanden onderdook. U had enkel via (M.) contact met uw zus (Z.). Gedurende deze periode regelden vier van uw vrienden, (M. H.), (N. S.), (H. A.) en (A. al-R.) uw vertrek uit Yemen. Via (N.) kwam u te weten dat er na uw vlucht uit het hospitaal een arrestatiebevel op uw naam was uitgeschreven. Uw echtgenote werd ondertussen nog verschillende keren lastiggevalven door de politie die naar uw verblijfplaats informeerde. (N.) zorgde ervoor dat jullie over eigen paspoorten konden beschikken en er geen problemen waren op de luchthaven. Voor het vlekkeloze verloop hiervan zorgden een kapitein en een luitenant die gecontacteerd waren geweest door uw vrienden. Details omtrent het verkrijgen van de paspoorten en omtrent jullie escorte weet u niet. Jullie verlieten op 19 november 2005 Yemen. Via Rome kwam u, tesamen met uw echtgenote en drie minderjarige kinderen naar België, waar u op 28 november 2005 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing vanwege het Commissariaat-generaal (CGVS) dient nu, na een grondig heronderzoek van alle stukken uit uw administratief dossier en na ontvangst van de vragenlijst (dd. 18 mei 2006), te worden opgemerkt dat u niet

aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen. Bijgevolg acht het Commissariaat-generaal het niet noodzakelijk u nogmaals te horen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er zich een aantal tegenstrijdigheden hebben voorgedaan in de loop van uw asielprocedure. Zo verklaarde u dat, nadat u en uw echtgenote in mei 2000 tijdens een politiecontrole werden aangehouden, jullie **nog samen waren in het politiebureau en pas in de gevangenis van elkaar werden gescheiden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie **nog vóór het overbrengen naar het politiebureau reeds van elkaar werden gescheiden** (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Het is weinig geloofwaardig dat jullie met betrekking tot dit incident geen coherente en eenduidige verklaringen afleggen temeer dit, zoals uit uw relaas blijkt, jullie eerste 'echte' aanvaring met de autoriteiten was en een gevangenisstraf van anderhalve maand hierop volgde. In dit kader dient daarenboven nog te worden aangestipt dat het **opmerkelijk** is dat u enkel kunt vertellen dat uw zus jullie vrijlating heeft kunnen bewerkstelligen door het betalen van smeergeld maar dat u, gevraagd aan wie dit geld zou zijn betaald, **hieromtrent niets weet te vertellen**. Hiernaar gepeild kon u slechts opwerpen dat u enkel in uw vrijlating geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit is niet logisch, gezien er net daarom van u kan verwacht worden zich hieromtrent te hebben geïnformeerd.

Vervolgens verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat op 28 september 2001 de militaire politie in uw huis was binnengevallen en **naar u had gevraagd** (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). Tijdens het gehoor in dringend beroep beweerde u daarentegen expliciet dat er **niet naar u werd gevraagd** maar dat men onmiddellijk het huis binnenstormde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Hiernaar gepeild verklaarde u dat deze vraag u niet eens zou zijn gesteld bij DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze uitleg van uwentwege is niet afdoende om deze discrepantie te vergoelijken gezien het gehoorverslag van DVZ uitermate gedetailleerd is en u daarenboven dit verslag, nadat dit u in het Arabisch was voorgelezen, voor akkoord hebt ondertekend en er nergens uit valt af te leiden dat er zich fouten en/of misverstanden zouden hebben voorgedaan (zie gehoorverslag DVZ, p. 16).

Verder dient aangestipt dat er zich **een ernstig geloofwaardigheidsprobleem stelt bij uw beweerde ontsnapping uit het militaire ziekenhuis** op 11 augustus 2005. Zo dient opgemerkt dat u, alvorens te ontsnappen, al gedurende een viertal jaar was gedetineerd. Uit het feit dat u reeds een aantal jaren werd vastgehouden kan toch worden afgeleid dat u als gevangene niet onbelangrijk was voor de Yemenitische autoriteiten. Deze appreciatie wordt onderstreept door uw verklaringen voor DVZ waar u beweerde dat telkenmale u uw kamer in het ziekenhuis wou verlaten u aan de voeten werd geboeid en onder bewaking naar buiten werd gebracht. U voegde er daar nog aan toe dat elke bewaker wel wist wie er in de gaten moest worden gehouden (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). Uit uw verklaringen voor DVZ kan bijgevolg worden geconcludeerd dat u tijdens uw opname in het ziekenhuis zeer streng werd bewaakt. Dat u dan tijdens het gehoor in dringend beroep vervolgens beweert zonder noemenswaardige problemen uit het ziekenhuis te zijn kunnen ontsnappen is compleet ongeloofwaardig, temeer u hier verklaarde dat uw kamer op het gelijkvloers zou zijn gesitueerd, over een raam beschikte waarlangs u bent kunnen vluchten en er geen bewaking in uw kamer aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze door u beweerde gang van zaken is totaal niet verenigbaar met uw eerdere verklaringen aangaande uw gevangenschap. Daarna dient geconstateerd dat u voor DVZ **nooit enige allusie** heeft gemaakt op het feit dat u na uw vlucht uit het militaire ziekenhuis van Nabil Saqaf zou hebben vernomen dat er **een arrestatiebevel** tegen u zou zijn uitgeschreven (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Hiernaar gepeild vergoelijkte u deze omissie door te stellen dat u verschillende keren naar DVZ bent moeten terugkeren en dat u telkens door een ander persoon werd gehoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Deze uitleg van uwentwege kan niet overtuigen daar het bestaan van zulk een arrestatiebevel een cruciaal element is om uw actuele vrees ten aanzien van de Yemenitische autoriteiten aannemelijk te maken en uw nalatigheid hieromtrent voor DVZ is gewoon onaanvaardbaar.

Ook bij de manier waarop u Yemen beweert te hebben verlaten kunnen er een aantal vraagtekens worden geplaatst omwille van een aantal redenen. Zo verklaart u dat u en uw echtgenote via de luchthaven in Sanaa onder jullie eigen naam het land hebben verlaten. Uw vriend Nabil zou voor de paspoorten hebben gezorgd. Vooreerst blijkt dat u geen enkel idee hebt over de manier waarop hij dit voor mekaar had gekregen. U komt immers niet verder dan te stellen dat in Yemen alles mogelijk is. Dan vervolgt u door te stellen dat twee militairen, een kapitein en een luitenant (gecontacteerd door uw vrienden), jullie op de luchthaven

escorteerden en er zorgden voor een vlekkeloos verloop van uw uitreis. U weet echter niets meer te vertellen over deze personen en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u deze beiden niet persoonlijk kende (zie gehoorverslag CGVS, pp. 19-20). Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat twee militairen die u niet persoonlijk kende bereid zouden zijn gevonden u te helpen het land te verlaten, temeer er tegen u een arrestatiebevel was uitgevaardigd. Het is gewoon niet logisch dat zulke personen, die vertrouwd zijn met het militaire apparaat het risico zouden nemen om een voortvluchtige en diens familie te helpen het land te verlaten. Net van deze personen, die carrière hebben gemaakt in het leger, kan er toch verwacht worden dat ze zich maar al te zeer bewust zouden zijn van eventuele represailles zo hun bijdrage in uw vlucht bekend zou worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een attest waaruit blijkt dat uw familie vanuit Ethiopië naar Yemen is teruggekeerd, een aanvraag tot het bekomen van een identiteitskaart en document met betrekking tot een onderzoek naar aanleiding van deze aanvraag, een autorisatie om te mogen werken, een rijbewijs en tot slot een huwelijksakte. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en professionele activiteiten, elementen die hier niet ter discussie staan. Tot slot legt u nog twee krantenartikels neer met betrekking tot ontvoeringen van toeristen in Yemen. Deze artikels hebben echter geen betrekking op de door u aangehaalde asielmotieven. Gezien bovenstaande observaties vermogen deze door u neergelegde documenten niet de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

In de marge dient nog aangestipt dat de vertaling van uw vluchtrelaas, toegevoegd aan de naar u opgestuurde vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die uw advocaat zou overmaken (zie zijn schrijven op 22 mei 2006), ons tot op heden nog steeds niet heeft bereikt. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Ten gronde.

- 2.1. In het verzoekschrift en het verzoekschrift tot voortzetting, voert verzoeker aan dat hij niet opnieuw werd gehoord voor het onderzoek van zijn asielaanvraag in de gegrondheidsfase, hetgeen volgens hem een schending van de hoorplicht inhoudt. Verzoeker meent dat hij de kans had moeten krijgen om te antwoorden op de argumenten van het Commissariaat-generaal alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verder volhardt verzoeker in zijn bewering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag te hebben, hij voert aan dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas in het gedrang te brengen of om zijn asielaanvraag af te wijzen als ongegrond en hij onderneemt een poging om de overige motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.
- 2.2. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd verhoord op 18 april 2006 (administratief dossier, stuk 14) en hij tevens een ingevulde vragenlijst indiende (administratief dossier, stuk 8). Derhalve heeft verzoeker de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de hoorplicht niet gegrond aangevoerd. Verder wijst de Raad erop dat er geen verplichting bestaat om verzoeker een tweede maal op het Commissariaat-generaal te horen. Artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling

van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen bepaalt immers dat de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde de asielzoeker minstens eenmaal oproept voor gehoor. Dit houdt in dat de asielzoeker ten minste éénmaal hetzij in de ontvankelijkheidsfase, hetzij in de fase ten gronde door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde moet worden opgeroepen voor gehoor. Tijdens de gegrondheidsfase van de asielprocedure moet de asielaanvrager niet noodzakelijk opnieuw voor een gehoor opgeroepen worden, indien hij reeds bij de behandeling van het dringend beroep voor een gehoor was opgeroepen, wat in casu het geval is. Tot slot wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de Commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat.

- 2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het ogenblik waarop zij na hun aanhouding tijdens een politiecontrole in mei 2000 van elkaar werden gescheiden, (ii) het opmerkelijk is dat hij niets weet te vertellen over het smeergeld dat voor hun vrijlating zou betaald zijn, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of de militaire politie bij het binnenvallen in zijn huis op 28 september 2001 al dan niet naar hem heeft gevraagd, (iv) de manier waarop hij beweert uit het militaire ziekenhuis te zijn ontsnapt compleet ongeloofwaardig is, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit enige allusie heeft gemaakt op het feit dat hij na zijn vlucht uit het militaire ziekenhuis zou vernomen hebben dat er een arrestatiebevel tegen hem zou zijn uitgeschreven, terwijl het bestaan van zulk een arrestatiebevel een cruciaal element is in zijn asielaanvraag, (vi) de manier waarop hij beweert Jemen te hebben verlaten compleet ongeloofwaardig is, zoals uitgebreid wordt toegelicht en (vii) de door hem neergelegde documenten niet vermogen de appreciatie inzake zijn dossier in positieve zin om te buigen omdat het attest waaruit blijkt dat zijn familie vanuit Ethiopië naar Jemen is teruggekeerd, de aanvraag tot het bekomen van een identiteitskaart, het document met betrekking tot een onderzoek naar aanleiding van deze aanvraag, de autorisatie om te mogen werken, zijn rijbewijs en zijn huwelijksakte louter betrekking hebben op zijn identiteit en professionele activiteiten en de krantenartikels over ontvoeringen van toeristen in Jemen geen uitstaans hebben met de door hem aangehaalde asielmotieven.
- 2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en

artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

- 2.5. Na lezing van de stukken van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomt. Zo acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers echtgenote ervan werd beschuldigd een prostitué te zijn, verzoeker en zijn echtgenote de politie er niet van konden overtuigen gehuwd te zijn, zij om deze reden tijdens een politiecontrole gearresteerd werden, gedurende anderhalve maand werden opgesloten in de gevangenis en door middel van het betalen van smeergeld zouden zijn vrijgekomen, temeer daar verzoeker mits eenvoudige voorlegging van de akte houdende bekrachtiging van een huwelijk, waarbij zijn huwelijk op 11 november 1997 door de rechtbank van Zuidoost El Amane werd gelegaliseerd (stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift tot voortzetting), zijn huwelijksband kon bewijzen. Bovendien leggen verzoeker en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot deze voorgehouden arrestatie, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Door het louter vasthouden aan zijn versie van de feiten weerlegt verzoeker deze inconsistentie tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote niet, noch slaagt hij erin hiervoor een plausibele verklaring aan te voeren. Ook het louter minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten. Verder acht de Raad het onbegrijpelijk dat verzoeker zich bij zijn zus niet zou hebben geïnformeerd naar het smeergeld dat zij zou betaald hebben om de vrijlating van hem en zijn echtgenote te bewerkstelligen. De blote bewering dat het behoort tot de gewoonten en waarden die tussen familieleden leven en de (moslim)cultuur van Jemen en Ethiopië dat hij door zijn zus werd vrijgekocht en hierover verder onder mekaar niets wordt gezegd, kan niet overtuigen en doet geen afbreuk aan deze overweging. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoekers zus haar toevlucht nog diende te zoeken tot omkoping teneinde verzoeker en zijn echtgenote vrij te krijgen vermits zij verzoekers huwelijksakte kon voorleggen waarmee zij onomstotelijk zijn onschuld en deze van zijn echtgenote kon aantonen.
- 2.6. Verder slaagt verzoeker er niet in de Raad ervan te overtuigen dat hij Jemen zou ontvlucht zijn nadat hij na bijna vier jaar opsluiting wegens de valse beschuldiging traktaten van de Socialistische Partij te hebben gekopieerd uit het militaire hospitaal wist te ontsnappen, noch dat hij actueel door de Jemenitische autoriteiten zou gezocht worden. Vooreerst geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring waarom precies hij zou beschuldigd zijn van het kopiëren van traktaten en dit terwijl hij nooit politiek actief is geweest. De blote bewering dat hij werd gevisieerd louter omdat hij van gemengd Ethiopisch/Jemenitische origine is kan niet overtuigen. Verzoeker brengt immers geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat Jemenieten van gemengde origine problemen met de autoriteiten zouden ondervinden die kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verder is de wijze waarop verzoeker beweert uit het militaire ziekenhuis te zijn ontsnapt totaal ongeloofwaardig, zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Met de bewering in het verzoekschrift dat hij is ontsnapt tijdens de middagpauze, op dat ogenblik niet alle bewakers aanwezig zijn en er bovendien op dat moment veel volk binnen en buiten gaat aangezien de bezoekers van de gevangenen op dat moment binnen komen weerlegt verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet en maakt hij geenszins aannemelijk dat hij door het raam van zijn kamer is kunnen springen en, gekleed in ziekenhuiskledij, gewoon door de toegangspoort naar buiten is kunnen lopen om vervolgens een taxi te nemen en hij hierbij door niemand zou zijn opgemerkt of gecontroleerd. Overigens acht de Raad het merkwaardig dat net op het ogenblik waarop volgens verzoeker alle gevangenen bezoek krijgen, er minder bewakers aanwezig zouden zijn.

- 2.7. In het verzoekschrift tot voortzetting volhardt verzoeker in zijn bewering dat hij nog steeds wordt gezocht door de Jemenitische autoriteiten. Ter ondersteuning van zijn voorgehouden vrees brengt hij een faxkopie van een arrestatiebevel bij. De Raad is evenwel van oordeel dat faxkopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Verder stelt de Raad vast dat het document in kwestie zou zijn opgemaakt op 15 november 2005, terwijl verzoekers beweerde ontsnapping uit het ziekenhuis dateert van 11 augustus 2005. Het is echter niet aannemelijk dat de Jemenitische autoriteiten drie maanden zouden wachten alvorens een ontsnapte gevangene op te sporen en een arrestatiebevel uit te vaardigen. Verzoeker geeft overigens geen aannemelijke uitleg hoe zijn vriend M. H., die hem het arrestatiebevel heeft gefaxt, dit document heeft bekomen of waarom dit stuk pas op 26 januari 2007, dus meer dan een jaar nadat het bevel zou zijn uitgevaardigd, aan verzoeker werd overgemaakt. Hij maakt evenmin aannemelijk waarom hij het origineel document niet zou kunnen bekomen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze voorgelegd worden ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is. Om deze redenen wordt het stuk niet in aanmerking genomen als bewijs van de voorgehouden vervolging.
- 2.8. Het is overigens totaal ongeloofwaardig dat verzoeker een paspoort met visum voor België kon bekomen terwijl er tegen hem een aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd. Er kan evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers blote bewering dat hij zijn paspoort niet persoonlijk zou hebben aangevraagd en afgehaald en zijn vriend N. dit voor hem zou geregeld hebben. Overigens wijst de Raad erop dat het niet geloofwaardig is dat een paspoort door een derde kan worden aangevraagd en dit geldt in ieder geval voor het verkrijgen van een visum. Gelet op het feit dat verzoeker stelt in het bezit te zijn van een paspoort, is de Raad van oordeel dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, tevens over een identiteitskaart moet beschikken. Dit laatste blijkt trouwens ook uit de door verzoeker bijgebrachte kopie van een attest van de burgerlijke stand, waarin wordt vermeld dat *“Een identiteitskaart met nummer 121747 op datum van 20/01/1977 werd afgeleverd aan de hierboven vermelde persoon.”* Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij noch zijn identiteitskaart noch het paspoort waarmee hij beweert te hebben gereisd voorlegt. De bewering dat hij zijn paspoort heeft teruggestuurd naar Jemen volstaat immers niet, temeer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op 18 april 2006 stelde dat hij zou proberen om het paspoort terug in zijn bezit te krijgen. De vaststelling dat hij na drie jaar nog steeds in gebreke blijft dit document neer te leggen, wijst op een manifest gebrek aan medewerking. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker onder zijn eigen naam, in het bezit van een paspoort voorzien van een visum, zijn land van herkomst heeft kunnen verlaten onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging en duidelijk aantoonde dat verzoeker niet door de autoriteiten wordt gezocht. De bewering dat twee militairen werden omgekocht en deze verzoeker en zijn echtgenote op de luchthaven escorteerden en zorgden voor een vlekkeloos verloop van hun uitreis kan niet ernstig worden genomen, zoals gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissing.
- 2.9. Waar verzoeker, onder verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State, nog een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip ‘sociale groep’, merkt de Raad op dat het behoren tot een sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant. Ook met het neerleggen van algemene rapporten over Jemen toont verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

- 2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de in de loop van de procedure neergelegde stukken, met name een attest waaruit blijkt dat zijn familie vanuit Ethiopië naar Jemen is teruggekeerd, een aanvraag tot het bekomen van een identiteitskaart, een document met betrekking tot het onderzoek naar aanleiding van deze aanvraag, de autorisatie om te mogen werken, zijn rijbewijs, zijn huwelijksakte en krantenartikels over ontvoeringen van toeristen in Jemen niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking als bewijs van de beweerde vervolgingsfeiten.
- 2.11. De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.
- 2.12. Verzoeker vraagt in subsidiaire orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en herhaalt dat hij ervan verdacht wordt pamfletten te hebben gedrukt voor de oppositie. Hij voert verder aan dat in Jemen de wetten tot bescherming van de rechten van de mens en burgers niet worden gerespecteerd door de autoriteiten en hij verwijst in dit verband naar het *“U.S. Department of State Country Report on Human Rights Practices 2005 – Yemen”* en het *“Amnesty International Report 2006 – Yemen”*, welke rapporten als bijlage bij het verzoekschrift tot voortzetting worden gevoegd. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Jemen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.
- 2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in eerste instantie beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich echter niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook de verwijzing naar en de neerlegging van algemene rapporten betreffende de situatie in het land van herkomst volstaat niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hier in gebreke.
- 2.14. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 april 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

M.-C. GOETHALS.